

**[Bertel Dahlgaard.]**

Jeg lagde mærke til forleden dag, at „Berlingske Tidende“ efter offentliggørelsen af denne redegørelse gav udtryk for i en ledende artikel, at når der var en sådan uoverensstemmelse måtte det virkelig skyldes det, bladet kaldte oppositionen. Oppositionen havde forsømt at stille spørgsmål på dette område under forhandlingerne i det politiske udvalg, Ja, det er jo muligt, at der er nogen, der mener at kunne henhøre dette spørgsmål til oppositionens naivitet. Det tror jeg ikke man kan. Jeg vil tro, at de, som deltog i disse forhandlinger, opfattede det sådan, at de 15 mill. kr. fra skibsrederne var en kontant indbetaling, hvorved man fritoges for 40 mill. kr.s fragtnedsættelse. I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at når finansministeren i dag gjorde opmærksom på, at hvis bidraget var ydet i form af fragtnedsættelse, så ville der være sket en tilsvarende nedsættelse af deres skatter, er det selvfølgelig rigtigt, men finansministeren lægger ikke mærke til, at hans argumentation i virkeligheden efter almindelige logiske slutninger fører til det modsatte resultat af det, han tænker sig, idet det, det foregår, netop er, at i stedet for 40 mill. kr.s fragtnedsættelse, som havde medført, at skibsrederne havde fået en tilsvarende skatnedsættelse, afgjordes sagen ved 15 mill. kr., og som jeg siger: jeg tror ikke, der var nogen, der tænkte sig muligheden af noget andet under disse forhandlinger. I denne forbindelse vil jeg henlede opmærksomheden på, at skibsrederne gennem en skrivelse til finansministeren havde anmodet ham om at foranledige, at der blev sikret dem en ret til fradrag, og såvidt jeg ved, var ministeren bekendt dermed, da redernes tilbud blev antaget i det politiske udvalg. Skulle jeg ikke tage meget fejl, havde ministeren allerede på det tidspunkt, da disse forhandlinger førtes i det politiske udvalg, givet skibsrederne tilsagn derom. Dette nævnte ministeren ikke under de forhandlinger, der fandt sted. Jeg har fundet det uforståeligt, og jeg vil tro, at herefter vil „Berlingske Tidende“ ikke mene, at det under disse forhandlinger var oppositionen, men derimod ministeren, der havde noget at henlede udvalgets opmærksomhed på.

Nu vil denne sag jo finde sin afgørelse hos skattemyndighederne, måske og rimeligvis til syvende og sidst hos landsskatte retten. I denne forbindelse henleder jeg opmærksomheden på, hvad socialdemokratiet og vi skrev i skrivelsen til finansministeren — og derfor kan man måske sige, at hele spørgsmålet nu ikke har den betydning for statskassen, som nogen iøvrigt måtte regne med —, at skulle det virkelig ske, atskattemyndighederne, eventuelt landskatteretten, indtager det standpunkt, der her er tale om, må dette tages i betragtning under forhandlingerne i de kommende måneder om de erhvervsøkonomiske spørgsmål, der kommer til at foreligge, og navnlig også under hensyn til de exceptionelt gunstige fragtvilkår, der har hersket siden. Jeg er også overbevist om, at sådanne synspunkter er man enige i indenfor samtlige andre erhverv her i landet, som ydede deres store bidrag til det store forlig sidste forår.

Jeg skal tilsidst blot sige, at det forekommer mig, at finansministerens betegnelse for, hvad der er sket i denne sag, betegnelsen „postyr“, måske var mindre velbetænkt, sådan som finansministeren i det hele taget har handlet i denne sag.

(Kort bemærkning).

**Aksel Larsen:** Jeg gentager mit spørgsmål til ministeren, om han i denne sag vil rette sig efter den opfattelse, folketingets flertal har, eller om han ikke vil rette sig efter den. Ministeren foretrak af let forståelige grunde at undlade at svare direkte på dette klart formulerede spørgsmål, men han svarede indirekte, idet han sagde, at han var af den mening, at hans opfattelse var den rigtige, og derfor agtede han ikke at ændre den. Nu lever vi hverken under den uoplyste eller den oplyste enevælde, men vi lever i et parlamentarisk styret land. Ministeren er minister med parlamentarisk ansvar og må dog vide så meget, at hvis han ønsker at fortsætte som minister, må han rette sig efter folketingets flertal, og hvis han agter at sætte sin personlige opfattelse op imod den, der deles af folketingets flertal, må han tage konsekvenserne.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har lige sagt, at nu bliver det skattemyndighederne, der skal afgøre denne sag, og talte om de konsekvenser, der kan blive en følge